

GREY

GREY

E L JAMES

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

EROSCOPI

TREI

*Această carte este dedicată acelor cititori care au cerut-o...
și au cerut-o... și au cerut-o...
și au tot cerut-o la nesfârșit.
Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine.
Îmi înveseliți existența zi de zi.*

**Luni,
9 mai 2011**

Am trei mașinuțe. Toate trei aleargă în viteză pe podea. Atât de repede. Una este roșie. Una este verde. Una este galbenă. Îmi place cea verde. E cea mai tare. Și lui mami îi plac. Îmi place când mami se joacă și cu mine, și cu mașinuțele. Cea roșie e preferata ei. Astăzi stă pe canapea, uitându-se fix la perete. Mașinuța verde se poticnește în mochetă. O urmează mașinuța roșie. Apoi cea galbenă. Bang! Dar mami nu le vede. O fac din nou. Bang! Dar mama nu vede. Ochesc mașinuța verde chiar lângă picioarele ei. Dar mașinuța verde intră sub canapea. Nu ajung la ea. Mâna nu-mi încapă în acel spațiu. Mami nu vede. Îmi vreau mașinuța verde înapoi. Dar mami stă pe canapea uitându-se fix la perete. *Mami. Mașinuța mea.* Ea nu mă aude. *Mami.* O trag de mână, iar ea se întinde pe spate și închide ochii. *Nu acum, Viermișor. Nu acum,* spune ea. Mașinuța mea verde rămâne sub canapea. Mereu rămâne sub canapea. O văd. Dar nu pot ajunge la ea. Mașinuța

mea verde se estompează. Acoperită în blană cenușie și în mizerie. O vreau înapoi. Dar nu pot ajunge la ea. Niciodată nu pot ajunge la ea. Mașinuța mea verde este pierdută. Pierdută. Și nu mă mai pot juca niciodată cu ea.

Deschid ochii și visul mi se destramă în lumina zorilor. *Ce naiba a fost asta?* Încerc să mă agăț de fragmentele de vis care se îndepărtează, dar nu reușesc să rețin niciunul dintre ele.

Lăsându-l să se piardă, așa cum fac în fiecare dimineață, mă dau jos din pat și găsesc câteva cămăși proaspăt spălate în dulap. Afară, cerul de plumb anunță ploaie și nu am deloc chef să mă plouă în timp ce alerg astăzi. Mă duc la etaj, în sala de sport, aprind televizorul ca să văd știrile financiare de dimineață și mă urc pe banda rulantă.

Gândurile mi se îndreaptă către ziua care de-abia începe. Nu am nimic altceva în program decât întâlniri de afaceri, deși o să mă văd cu instructorul meu personal mai târziu, pentru un antrenament la birou — Bastille este întotdeauna o provocare bine-venită.

Poate ar trebui s-o sun pe Elena?

Mda. Pote. Poate luăm cina împreună cândva, săptămâna aceasta.

Opresc banda, trăgându-mi răsuflarea, și mă îndrept către duș, ca să-mi încep o altă zi monotonă.

— Măine, mormăi eu, eliberându-l pe Claude Bastille care stă în pragul ușii biroului meu.

— Golf, săptămâna asta, Grey.

Bastille rânjește cu o aroganță nonșalantă, știind că victoria sa pe terenul de golf este asigurată.

Mă încrunt la el, după care se răsuște și pleacă. Cuvintele sale de despărțire îmi toarnă sare pe rană pentru că, în ciuda încercărilor mele eroice din timpul antrenamentului de azi, instructorul meu personal m-a bătut măr. Bastille este singurul care mă poate învinge și acum mai vrea o bucată din mine și pe terenul de golf.

Urâsc golful, dar atâtea afaceri se încheie în zona verde, încât trebuie să îndur și lecțiile pe care mi le dă acolo... și, deși nu-mi place deloc să recunosc, faptul că mă confrunt cu Bastille chiar îmi îmbunătățește jocul.

Mă uit pe fereastră la siluetele clădirilor din Seattle și simt cum plictiseala bine cunoscută se strecoară neinvitată pe dinăuntru meu. Am o dispoziție la fel de plată și de cenușie cum este vremea de afară. Zilele se confundă una cu alta și am nevoie de ceva care să mă distragă. Am lucrat tot weekendul și acum, în închisoarea permanentă din biroul meu, nu-mi găsesc liniștea. Nu ar trebui să mă simt așa, nicidecum după câteva runde în compania lui Bastille.

Dar așa mă simt.

Mă încrunt. Adevărul care mă aduce la realitate este că singurul lucru care mi-a captat interesul în ultima perioadă a fost decizia mea de a trimite două cargoboturi pline cu marfă în Sudan. Și-mi aduc aminte — Ros trebuie să-mi raporteze cifrele și logistica. *Ce naiba o reține?* Îmi verific agenda și mă întind după telefon.

La dracu'. Trebuie să suport un interviu cu o insistentă domnișoară Kavanagh, de la ziarul studenților din WSU. *De ce mama naibii am fost eu de acord cu așa ceva?* Detest interviurile — întrebări lipsite de conținut din partea unor oameni invidioși și greșit informați, care vor să-mi sondeze viața personală. *Iar ea e studentă.* Sună telefonul.

— Da, mă răstesc la Andrea, de parcă ar fi vina ei.

Cel puțin o să scurtez cât pot interviul.

— Domnișoara Anastasia Steele a sosit pentru întâlnirea cu dumneavoastră, domnule Grey.

— Steele? O așteptam pe Katherine Kavanagh.

— Aici este domnișoara Anastasia Steele, domnule.

Urâsc evenimentele neașteptate.

— Condu-o înăuntru.

Ei, ca să vezi... Domnișoara Kavanagh nu e disponibilă. Îl cunosc pe tatăl ei, Eamon, patronul Kavanagh Media. Am făcut afaceri

împreună și pare un director inteligent și o ființă rațională. Acest interviu este o favoare pe care i-o fac lui — una de care intenționez să profit mai târziu, când îmi va conveni mie. Și trebuie să recunosc că eram oarecum curios cum e fiica lui, să văd dacă așchia a sărit departe de trunchi.

Zgomotul de la ușă mă readuce la realitate și dau cu ochii de un vârtej de păr lung și castaniu, niște brațe palide și o pereche de ghetă maronii, care se reped într-un mod impetuos în biroul meu. Reprimându-mi iritarea firească în fața unei astfel de stângăcii, mă grăbesc spre fata care a aterizat pe podea sprijinindu-se în palme și în genunchi. Apucându-i umerii firavi, o ajut să se ridice în picioare.

Ochii ei limpezi și stânjeniți îmi întâlnesc privirea și rămân pe loc. Au cea mai nemaipomenită culoare, azurie și nevinovată, și preț de o clipă mă gândesc că poate să vadă prin mine și mă simt... expus. Acest gând este enervant, așa că îl alung imediat.

Are un chip mic și dulce care acum se îmbujorează, ca un tran-dafir fragil și inocent. Mă întreb în trecere dacă toată pielea îi e așa — desăvârșită — și cum ar arăta, înroșită și înfierbântată, de la lovitura unui baston.

La naiba.

Îmi opresc gândurile rebele, alarmat de direcția în care au luat-o. *La ce mama dracului te gândești, Grey?* Fata asta e mult prea tânără. Rămâne cu gura căscată la mine, iar eu mă forțez să nu-mi dau ochii peste cap. *Da, da, scumpo, e doar un chip și e superficial.* Trebuie să alung această privire plină de admirație din partea acestor ochi, dar de ce să nu ne și distrăm puțin până atunci?

— Domnișoară Kavanagh. Eu sunt Christian Grey. Te simți bine? Vrei să te așezi?

Iată cum se îmbujorează din nou. Acum, că dețin din nou controlul situației, o studiez atent. E destul de atrăgătoare — slabă, palidă, cu o coamă de păr închis la culoare, care de-abia îi stă prins cu un elastic.

O brunetă.

Mda, e atrăgătoare. Mă întind către ea în timp ce se bălbaie cerându-și scuze îngrozită și îi iau mâna în mâna mea. Are pielea răcoroasă și moale, dar strângerea de mână îi e surprinzător de fermă.

— Domnișoara Kavanagh are o indispoziție, așa că m-a trimis pe mine. Sper că nu vă deranjează, domnule Grey.

Are o voce liniștită, cu o muzicalitate ezitantă, și clipește des, fluturând din genele lungi.

Incapabil să-mi îndepărtez amuzamentul din glas când îmi amintesc de intrarea ei lipsită de eleganță în biroul meu, o întreb cine este.

— Anastasia Steele. Studiez literatura engleză împreună cu Kate, ăă... Katherine... domnișoara Kavanagh, la WSU Vancouver.

Genul sfios, intelectual, a? Așa pare: sărăcăcios îmbrăcată, cu silueta subțire ascunsă sub un pulover lălâi, cu o fustă maronie în formă de trapez și cu bocanci utilitari. *Oare are vreun pic de simț al stilului?* Se uită agitată prin birou — oriunde, doar la mine nu, observ eu și mă amuz, ironic.

Cum poate fi tânăra aceasta jurnalistă? Nu are nicio pornire agresivă. Este tulburată, docilă și... supusă. Derutat de gândurile mele nepotrivite, clatin din cap și mă întreb dacă pot avea încredere în prima impresie. Mormăi o banalitate, o invit să se așeze, apoi observ că privește cu profunzime și apreciere tablourile din biroul meu. Înainte de a-mi da seama ce fac, mă trezesc explicându-i-le.

— Un artist local. Trouton.

— Sunt superbe. Ordinarul ridicat la rang de extraordinar, spune ea visătoare, pierdută în arta excepțională și rafinată a operei lui Trouton.

Are un profil delicat — un nas cârn, plăcut, buze pline — și în cuvintele ei a surprins exact sentimentele mele. *Ordinarul ridicat la rang de extraordinar.* Este o observație subtilă. Domnișoara Steele e isteță.

O aprob și privesc, fascinat, cum îmbujorarea îi cuprinde încet-încet pielea încă o dată. Mă așez vizavi de ea și încerc să-mi țin gândurile în frâu. Scoate din geanta ei imensă câteva foi de hârtie mototolite și un reportofon digital. E foarte neîndemânică, pentru că scapă drăcia respectivă de două ori pe măsura mea de cafea Bauhaus. E clar că nu a mai făcut niciodată așa ceva, dar, dintr-un motiv anume, nu mă supăr, ci găsesc că toată povestea e amuzantă. În împrejurări normale, stângăcia ei m-ar fi iritat la culme, dar acum îmi ascund zâmbetul cu degetul arătător și mă împotrivesc tentației de a pregăti reportofonul în locul ei.

În timp ce ea se fâstăcește și devine din ce în ce mai agitată, îmi trece prin cap că i-aș putea perfecționa talentul de a se mișca ajutându-mă de un bici de călărie. Utilizat corespunzător, le poate face și pe cele mai neastâmpărate să se supună. Acest gând răzleț mă face să nu-mi găsesc locul în scaun. Ea trage cu coada ochiului la mine și se mușcă de buza de jos, atât de plină.

La naiba! Cum de n-am remarcat ce gură ademenitoare are?

— Î-mi cer scuze, nu sunt obișnuită cu toate astea.

Îmi dau seama, iubito, dar acum nu-mi pasă deloc, pentru că nu-mi pot lua ochii de la buzele tale.

— Ia-ți tot răgazul de care ai nevoie, domnișoară Steele.

Îmi mai trebuie un moment ca să-mi pun în ordine gândurile năbădăioase.

Grey... oprește-te, chiar acum.

— Vă deranjează dacă vă înregistrez răspunsurile? întreabă ea, cu o expresie candidă și nerăbdătoare.

Îmi vine să râd.

— După ce te-ai chinuit atât să pregătești reportofonul, mă mai întrebi așa ceva?

Ea clipește, cu ochi mari și cu o expresie confuză pentru o clipă, iar eu sunt copleșit de o senzație neobișnuită de vinovăție.

Nu mai fi atât de nenorocit, Grey.

— Nu, nu mă deranjează.

Nu vreau să-mi asum responsabilitatea pentru acea privire.

— V-a explicat Kate, adică domnișoara Kavanagh, pentru ce anume este interviul?

— Da, trebuie să apară în ziarul studențesc, în numărul dedicat absolvirii, iar eu voi ține o prelegere în fața absolvenților, la ceremonia de sfârșit de an.

De ce mama naibii am fost de acord să fac *asta*, habar nu am. Sam de la PR îmi spune că departamentul de științe ale mediului de la WSU are nevoie de publicitate pentru a atrage fonduri suplimentare ca să fie în ton cu bursa pe care le-am acordat-o, iar Sam va merge până în pânzele albe pentru câteva apariții în presă.

Domnișoara Steele mai clipește o dată, ca și cum ar auzi aceste lucruri pentru prima oară — și pare dezaprobatoare. Nu s-a documentat pentru acest interviu? Ar fi trebuit să știe asta. Gândul ăsta îmi îngheață sângele în vine. E... neplăcut, nu mă așteptam la așa ceva de la cineva care se folosește de timpul meu prețios.

— Bine. Am câteva întrebări, domnule Grey.

Își dă o șuviță de păr după ureche, făcându-mă să uit că m-a enervat.

— Așa mă gândeam și eu, spun pe un ton sec.

S-o lăsăm să se agite.

Recunoscătoare, chiar asta face, apoi își întinde spatele și își îndreaptă umerii mici. Pare serioasă. Aplecându-se în față, apasă butonul de start al reportofonului și se încruntă privind în jos la notițele sale mototolite.

— Sunteți foarte tânăr și totuși ați clădit un asemenea imperiu financiar. Cărui fapt datorați succesul dumneavoastră?

Cu siguranță poate mai mult de atât. Ce întrebare plictisitoare. Niciun pic de originalitate. Ce dezamăgire. Îi servesc răspunsul meu obișnuit despre oamenii excepționali care lucrează pentru mine. Oameni în care am încredere, cât pot eu avea încredere în

cineva, și salarii bune — bla, bla, bla... Dar, domnișoară Steele, adevărul adevărat este că sunt genial în ceea ce fac. Pentru mine este floare la ureche. Cumpăr companii neproductive, dezastuos conduse și le repar, păstrând o parte din ele sau, dacă sunt cu adevărat defecte, jupuindu-le de posesiuni și vânzându-le cui licitează cel mai mult. Pur și simplu e vorba să cunoști diferența dintre cele două situații și, invariabil, totul se reduce la oamenii aflați la conducere. Ca să ai succes în afaceri ai nevoie de oameni valoroși, iar eu pot judeca o persoană mai bine decât majoritatea oamenilor.

— Poate că sunteți doar norocos, zice ea încet.

Norocos? Simt un val de iritare. Norocos? Cum îndrăznește? Pare rezervată și cuminte, dar ce e cu întrebarea asta? Nimeni n-a sugerat vreodată că aș fi norocos. Muncă din greu, oamenii din jurul meu, supravegherea lor constantă și punerea lor la îndoială, dacă asta trebuie, și, dacă nu se ridică la înălțimea misiunii lor, îndepărtarea lor. Asta fac eu și mă pricep la ce fac. Nu are nimic de-a face cu norocul! În fine, la dracu' cu asta. Lăudându-mă cu erudiția mea, citez vorbele lui Andrew Carnegie, industriașul meu preferat.

— Creșterea și dezvoltarea personalului este cea mai înaltă vocație a unui lider.

— Păreți obsedat de control, spune ea, cât se poate de serioasă.

Ce mama dracului? Poate că e în stare să mă privească în profunzime.

„Control” este numele meu de botez, draguțo.

Mă uit urât, sperând s-o intimidiez.

— A, exercit control în toate domeniile, domnișoară Steele.

Și mi-ar plăcea să-l exercit și asupra ta, chiar aici, chiar acum. Chipul i se îmbujorează și se mușcă din nou de buză. Eu continui să bat câmpii, încercând să nu mai fiu atent la gura ei.

— În plus, puterea nemărginită se dobândește asigurându-te, în visurile tale secrete, că te-ai născut ca să controlezi lucrurile.

— Simțiți că aveți o astfel de putere nemărginită? întrebă ea cu o voce blândă, liniștitoare, dar ridică din sprânceană delicată cu o expresie care transmite dezaprobare.

Oare încearcă în mod intenționat să mă scoată din minți? Ce mă enervează mai tare: întrebările ei, atitudinea ei sau faptul că o găsesc atrăgătoare? Sunt tot mai nervos.

— Am peste 40 de mii de angajați. Faptul acesta îmi acordă un anumit simț al responsabilității — al puterii, dacă preferi. Dacă a decide că nu mai sunt interesat de afacerile în domeniul telecomunicațiilor și aș vinde compania, 20 de mii de oameni s-ar trezi că le e greu să-și plătească ratele la ipotecă după vreo lună și ceva.

Ea rămâne cu gura căscată la răspunsul meu. Așa mai merge. *Ia-o pe asta, iubito.* Simt cum armonia se restabilește.

— Nu există un consiliu director în fața căruia să răspundeți?

— Sunt proprietarul companiei. Nu trebuie să răspund în fața niciunui consiliu.

Am trebui să știe asta.

— Și mai aveți și alte pasiuni în afara muncii? continuă ea zorită, interpretându-mi corect reacția.

Știe că sunt nervos și, dintr-un motiv inexplicabil, acest lucru îmi face plăcere.

— Am pasiuni variate, domnișoară Steele. Extrem de variate.

Îmi trec prin minte imagini cu ea în diverse poziții în camera mea de joacă: încătușată pe cruce, cu mâinile și cu picioarele depărtate pe patul cu baldachin, întinsă peste masa de biciuit. Și priviți — iar s-a îmbujorat. E ca un mecanism de apărare.

— Dar dacă munciți atât de mult, cum vă relaxați?

— Să mă relaxez?

Aceste cuvinte rostite de gura ei obraznică sună ciudat, dar amuzant. În plus, când am eu timp să mă relaxez? N-are nici cea mai vagă idee cu ce mă ocup eu. Dar se uită din nou la mine cu acei ochi mari și naivi și, spre surprinderea mea, mă trezesc gândindu-mă la întrebarea ei. *Oare cum mă relaxez?* Navighez, zbor, mi-o trag...

testez limitele unor brunete atrăgătoare cum e ea și apoi le supun... Gândul mă face să mă foiesc în scaun, dar îi răspund calm, omițând totuși câteva hobby-uri favorite.

— Investiți în producție. De ce aici, mai exact?

— Îmi place să construiesc lucruri. Îmi place să știu cum funcționează lucrurile: ce face obiectele să ticăie, cum se montează și cum se demontează. Și iubesc foarte mult navele. Ce pot să spun?

Pentru că transportă hrană pe toată planeta.

— Mi se pare că acum ați vorbit din inimă, nimic dictat de logică și fapte concrete.

Inimă? Eu? O, nu, iubito.

Inima mea a fost călcată în picioare cu mult timp în urmă.

— Se prea poate. Deși există oameni care ar fi gata să spună că eu nu am inimă.

— De ce să spună așa ceva?

— Pentru că mă cunosc bine.

Îi zâmbesc ironic. De fapt, nimeni nu mă cunoaște atât de bine, în afară poate de Elena. Mă întreb ce i-ar face micuței domnișoare Steele, aici prezentă. Fata asta e o sursă masivă de contradicții: timidă, ciudată, în mod clar inteligentă și excitantă ca naiba.

Da, bine, recunosc. Mi se pare că e seducătoare.

Recită următoarea întrebare învățată pe dinafară.

— Prietenii dumneavoastră ar spune că sunteți o persoană sinceră și directă?

— Sunt o persoană foarte retrasă. Fac orice ca să-mi protejez intimitatea. Nici interviuri nu dau prea des.

Făcând ceea ce fac, ducând viața pe care am ales-o, am nevoie de intimitate.

— Pe acesta de ce ați fost de acord să-l acordați?

— Pentru că sunt un binefăcător al universității și, oricât am încercat, n-am scăpat de insistențele domnișoarei Kavanagh. I-a hărțuit la nesfârșit pe oamenii mei de la PR, iar eu admir acest gen de tenacitate.

Dar mă bucur că ai apărut tu, și nu ea.

— Investiți, de asemenea, și în tehnologizarea agriculturii. De ce sunteți interesat de acest domeniu?

— Nu putem mânca bani, domnișoară Steele, și sunt prea mulți oameni pe planeta aceasta care nu au suficientă hrană.

Mă uit fix la ea, fără nicio expresie pe față.

— Sună foarte filantropic. Asta faceți cu dăruire? Hrăniți săracii din lumea întreagă?

Mă privește cu o expresie uimită, de parcă aș fi o mare enigmă, dar nu vreau nici în ruptul capului să-mi citească în sufletul meu întunecat. Acolo nu este o zonă deschisă niciunei discuții. *Depășește momentul, Grey.*

— E o afacere subtilă, mormăi eu, mimând plictiseala, și mă imaginez cum i-o trag în gură ca să-mi abat mintea de la toate gândurile legate de foamete.

Da, gura aceea are nevoie de antrenament și mi-o imaginez îngenunchată în fața mea. Uite, gândul ăsta e seducător rău de tot. Ea recită următoarea întrebare, scoțându-mă din fanteziile mele.

— Aveți o filosofie de viață? Dacă da, care este aceasta?

— Nu am o filosofie de viață ca atare. Poate un principiu călăuzitor — cel al lui Carnegie: „Un om care dobândește abilitatea de a-și stăpâni în întregime mintea poate poseda orice alt lucru pe care este îndreptățit să-l posede“. Sunt unic, sunt ambițios. Îmi place controlul — asupra mea însumi și asupra celor din jurul meu.

— Deci vreți să posedați lucruri?

Da, iubito. De exemplu, pe tine. Mă încrunt, speriat de acest gând.

— Vreau să merit să le posed, dar da, una peste alta, vreau.

— Vorbiți de parcă ați fi consumatorul suprem.

Are o nuanță de dezaprobare în voce, ceea ce mă enervează din nou.

— Sunt.

Iar ea vorbește ca un copil de bani gata care a avut întotdeauna tot ce și-a dorit, dar când mă uit mai atent la hainele ei — e îmbrăcată

de la vreun magazin ieftin, cum ar fi Old Navy sau H&M —, știu că nu e așa. N-a crescut într-o casă prosperă.

Chiar aş putea să am grijă de tine.

De unde mama naibii mi-a venit gândul ăsta?

Deși, acum că mă gândesc, am nevoie de o nouă înlocuitoare. Au trecut, cât — două luni de la Susannah? Și iată-mă acum, salivând la vederea acestei femei. Încerc să-i zâmbesc agreabil. Nu e nimic greșit în privința consumului — în definitiv, consumul pune în mișcare ce a mai rămas din economia americană.

— Ați fost adoptat. Cât de mult credeți că v-a format acest detaliu caracterul?

Ce are asta de-a face cu prețul petrolului? Ce întrebare caraghioasă. Dacă aş fi rămas cu târfa aia drogată, probabil că aş fi fost mort. O resping cu un non-răspuns, încercând să nu ridic tonul, dar ea mă forțează, insistând să aflu câți ani aveam când am fost adoptat.

Închide-i gura, Grey!

Tonul meu devine glacial.

— Acest lucru nu este un secret, domnișoară Steele.

Știe și ea lucrul ăsta. Acum pare spăsită și își aranjează o șuviță rebelă în spatele urechii. *Foarte bine.*

— Ați fost nevoit să vă sacrificați familia de dragul muncii.

— Asta nu e o întrebare, mă răstesc eu.

Ea se sperie, în mod evident jenată, dar are prezența de spirit de a se scuza și reformulează întrebarea:

— Ați fost nevoit să vă sacrificați familia de dragul muncii?

Ce să fac eu cu o familie?

— Am familie. Am un frate, o soră și doi părinți iubitori. Dincolo de asta, nu mă interesează să-mi extind familia.

— Sunteți homosexual, domnule Grey?

Ce mama dracului!

Nu-mi vine să cred că a rostit așa ceva cu voce tare! În mod ironic, întrebarea asta nici măcar familia mea nu mi-o adresează.

Cum îndrăznește! Am o pornire bruscă de a o smulge din scaun, de a o apleca peste genunchii mei, de a o bate la fund și de a i-o trage pe birou, cu mâinile legate la spate. Asta i-ar răspunde întrebării ei ridicole. Trag aer în piept ca să mă calmez. Spre încântarea mea, pare îngrozită de propria ei întrebare.

— Nu, Anastasia, nu sunt.

Ridic din sprâncene, dar îmi păstrez expresia impasibilă. *Anastasia.* E un nume superb. Îmi place felul în care mi se înfășoară limba când îl rostesc.

— Îmi cer scuze. Așa, ăă... așa scrie aici.

Iar face gestul cu părul în spatele urechii. În mod evident e un tic nervos.

Astea nu sunt întrebările ei? o întreb, iar ea pălește. La naiba, cât e de atrăgătoare, într-un mod neostentativ.

— Ăă... nu. Kate — domnișoara Kavanagh — a alcătuit întrebările.

— Sunteți colege la ziarul studentesc?

— Nu. E colega mea de cameră.

Nu mă mir că e atât de împrăștiată. Îmi scarpin bărbia, încercând să mă hotărâsc dacă să-i dau sau nu bătăi de cap.

— Tu te-ai oferit să-mi iei acest interviu? o întreb și sunt recom-pensat cu privirea ei supusă: e agitată când îmi remarcă reacția.

Îmi place efectul pe care-l am asupra ei.

— N-am avut de ales. Nu se simte bine.

Are o voce moale.

— Asta explică multe.

Se aude o bătaie în ușă și Andrea își face apariția.

— Domnule Grey, scuzați-mă că vă întrerup, dar următoarea dumneavoastră întâlnire este programată peste două minute.

— N-am terminat aici, Andrea. Te rog, anulează-mi următoarea întâlnire.

Andrea se uită la mine cu gura căscată, părând derutată. Mă uit urât la ea. *Afară! Acum!*

Sunt ocupat aici cu micuța domnișoară Steele.

— Prea bine, domnule Grey, zice ea, revenindu-și repede și, răsucindu-se pe călcăie, ne lasă singuri.

Îmi îndrept atenția asupra fascinantei și enervantei creaturi de pe canapeaua mea.

— Unde eram, domnișoară Steele?

— Vă rog, nu vreau să vă rețin de la nimic.

Ah, nu, iubito. E rândul meu acum. Vreau să aflu dacă sunt secrete de descoperit dincolo de fața aceasta minunată.

— Vreau să aflu și eu amănunte despre tine. Cred că e cinstit așa.

Mă las pe spate și îmi duc degetele la buze, iar ea își ațintește privirea pe mâna mea și înghite în sec. O, da — efectul scontat. Și e plăcut să remarc că nu este complet indiferentă la farmecele mele.

— Nu sunt prea multe de aflat, spune ea și se îmbujorează iar.

O intimidiez.

— Ce planuri ai după absolvire?

— Nu mi-am făcut niciun plan, domnule Grey. Mai întâi trebuie să trec de examenele finale.

— Avem un program excelent de stagiatură aici.

Ce mama naibii m-a făcut să spun asta? E împotriva regulilor, Grey. Niciodată sex cu angajatele... Dar eu nu i-o trag acestei fete. Pare surprinsă și își înfige din nou dinții în buza aia. De ce e atât de excitantă?

— Ah. O să mă gândesc la asta, răspunde ea. Deși nu sunt sigură că m-aș potrivi aici.

— De ce spui asta? întreb.

Ce are compania mea?

— E evident, nu-i așa?

— Nu și pentru mine.

Sunt derutat de răspunsul ei. Este din nou agitată atunci când se întinde să-și ia reportofonul.

Rahat, pleacă. Mă gândesc la programul meu pentru după-amiază — nu e nimic care să ardă.

— Vrei să îți arăt împrejurimile?

— Sunt sigură că sunteți mult prea ocupat, domnule Grey, iar eu am un drum lung de făcut.

— Conduci înapoi până la Vancouver?

Arunc o privire pe fereastră. Drumul e destul de lung și afară plouă. N-ar trebui să conducă pe o vreme ca asta, dar n-am cum să-i interzic. Acest gând mă irită.

— Atunci, sper să conduci cu atenție.

Vocea mea sună mai serios decât mi-am propus. Ea își face iar de lucru cu reportofonul. Vrea să iasă de la mine din birou și, spre surprinderea mea, eu nu vreau să plece.

— Ți-am dat toate răspunsurile de care aveai nevoie? o întreb, într-o încercare vădită de a-i prelungi șederea.

— Da, domnule, spune ea încet.

Răspunsul ei mă pune la pământ — felul în care sună acele cuvinte, ieșind din gura aia ispititoare — și preț de o clipă îmi imaginez cum cea gură este în totalitate la dispoziția mea.

— Mulțumesc pentru interviu, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, îi răspund — sincer vorbind, n-am mai fost atât de fascinat de cineva de multă vreme.

Acest gând este tulburător. Se ridică, iar eu îi întind mâna, de-abia așteptând s-o ating.

— Pe data viitoare, domnișoară Steele.

Am un ton coborât, iar ea își așază mâna în mâna mea. Da, vreau s-o biciuiesc și să i-o trag în camera mea de joacă. Vreau s-o leg și s-o fac să mă dorească... să aibă nevoie de mine, să aibă încredere în mine. Înghit în sec.

Așa ceva nu se va întâmpla, Grey.

— Domnule Grey.

Clatină din cap și își retrage mâna rapid, prea rapid.

N-o pot lăsa să plece așa. E evident că e disperată să iasă de aici. Este enervant, dar inspirația mă lovește exact când deschid ușa biroului.

— Voiam să fiu sigur că ajungi până la ușă, glumesc eu usturător.